

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 7 januari 2011 in zaken nrs. 08/30325 en 08/30326 in de
gedingen tussen:

(hierna: vreemdeling 1) en
hierna tezamen: de vreemdelingen)

(hierna: vreemdeling 2;

en

de minister.

Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 5 augustus 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie aanvragen van de vreemdelingen om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 7 januari 2011 heeft de rechtbank de daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de minister nieuwe besluiten op de aanvragen neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister, thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend. Hierbij hebben zij tevens incidenteel hoger beroep ingesteld.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

Ten aanzien van het hoger beroep van de vreemdelingen

2. De vreemdelingen hebben in hun verweerschrift, bij de Raad van State ingekomen op 15 februari 2011, gesteld dat zij daarbij incidenteel hoger beroep instellen tegen de uitspraak van 7 januari 2011, die op diezelfde datum is verzonden.

- 2.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 april 2011 in zaak nr. 201101328/1/V3; www.raadvanstate.nl) biedt de Algemene wet bestuursrecht noch de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) grondslag voor het instellen van incidenteel hoger beroep na afloop van de voor het instellen van hoger beroep gestelde termijn. Nu het door de vreemdelingen bij het verweerschrift ingestelde hoger beroep niet binnen de in artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 daartoe gestelde termijn van vier weken is ingesteld en zich geen feiten en omstandigheden voordoen op grond waarvan redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat zij in verzuim zijn geweest, dient dat hoger beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Ten aanzien van het hoger beroep van de minister

3. De minister klaagt in de enige grief onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de besluiten van 5 augustus 2008 niet deugdelijk zijn gemotiveerd reeds omdat de verklaringen inzake het met de asielrelazen van de vreemdelingen samenhangende asielrelaas van de

echtgenote van vreemdeling 1 (hierna: vreemdeling 3) niet bij de beoordeling van de asielrelazen van de vreemdelingen zijn betrokken. Hij betoogt hiertoe dat vreemdeling 3 eerst na de door hem ten aanzien van de vreemdelingen genomen besluiten Nederland is ingereisd, zodat hij ten tijde van de besluitvorming in de zaak van de vreemdelingen niet bekend kon zijn met hetgeen zij aan haar asielaanvraag ten grondslag zou leggen en niet, ook niet achteraf, kan worden gesteld dat de motivering van die besluiten reeds vanwege het niet daarbij betrekken van haar verklaringen gebrekkig was. Voorts nemen de verklaringen van vreemdeling 3 de discrepanties en ongerijmdheden in de asielrelazen van de vreemdelingen niet weg, aldus de minister.

3.1. In hoger beroep is niet bestreden dat vreemdeling 3 in oktober 2008, derhalve na de besluiten van 5 augustus 2008, Nederland is ingereisd en een asielaanvraag heeft ingediend. De minister klaagt derhalve terecht dat hij ten tijde van de besluitvorming in de zaak van de vreemdelingen niet bekend kon zijn met de verklaringen van vreemdeling 3 en deze niet bij die besluiten heeft kunnen betrekken. De enkele omstandigheid dat de verklaringen van vreemdeling 3 steun geven aan de asielrelazen van de vreemdelingen, geeft voorts geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat daarmee de door hem vastgestelde discrepanties en ongerijmdheden in de asielrelazen van de vreemdelingen niet zijn weggenomen. De rechtbank heeft in de wijze waarop de minister het asielrelaas van vreemdeling 3 in de beoordeling heeft betrokken dan ook ten onrechte aanleiding gezien voor vernietiging van de besluiten.

De grief slaagt.

4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling de besluiten van 5 augustus 2008 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

5. De rechtbank heeft overwogen dat de minister de besluiten van 5 augustus 2008 mede heeft kunnen baseren op de omstandigheid van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en dat dientengevolge van de asielrelazen van de vreemdelingen positieve overtuigingskracht dient uit te gaan. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1. is overwogen dient thans van de juistheid van dit oordeel te worden uitgegaan.

Ten aanzien van het beroep van vreemdeling 1

6. In beroep voert vreemdeling 1, samengevat weergegeven, aan dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is omdat verschillen bestaan tussen de door hem aangebrachte aanvullingen en correcties, het aangevoerde in de zienswijze en de verklaringen in het nader gehoor, omdat hij daarmee heeft gepoogd zijn asielrelaas te verduidelijken. Voorts betoogt hij dat het feit dat hij niet de exacte tijden kan noemen van zijn detentie op het politiebureau en

evenmin de tijden waarop hij is verhoord, de essentie van zijn asielrelaas niet aantast, nu hij als gevolg van het doorvragen van de contactambtenaar naar exacte tijden maar een tijd heeft genoemd, althans een door hem geopperde tijd is genoteerd door de contactambtenaar. Dat zijn verklaringen niet geheel samenlopen met die van vreemdeling 2 is het gevolg van het feit dat zij hun individuele problemen elk op eigen wijze hebben ondergaan. Volgens vreemdeling 1 heeft hij zijn vrees voor de Armeense autoriteiten wel degelijk aannemelijk gemaakt, nu zijn asielrelaas strookt met datgene wat over de handelwijze van deze autoriteiten bekend is.

6.1. Blijkens het besluit en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zijn standpunt dat het asielrelaas ongeloofwaardig is niet uitsluitend gebaseerd op de door vreemdeling 1 aangehaalde verschillen. Voorts geeft de stelling dat zijn verklaringen en die van vreemdeling 2 niet geheel samenlopen omdat zij hun individuele problemen elk op eigen wijze hebben ondergaan, geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat samenloop bestaat tussen beide relazen vanaf het moment dat vreemdeling 2 de hulp van vreemdeling 1 zou hebben ingeroepen en dat hun daarop betrekking hebbende verklaringen, bijvoorbeeld over de kelder waar zij zich voor de politie zouden hebben schuilgehouden, op essentiële onderdelen ongerijmdheden bevatten. Onder deze omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van vreemdeling 1 de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is.

De beroepsgronden falen.

Ten aanzien van het beroep van vreemdeling 2

7. In het ten aanzien van vreemdeling 2 genomen besluit van 5 augustus 2008 en het daarin ingelaste voornemen heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist, onder meer omdat zijn verklaringen ongerijmdheden bevatten ten opzichte van het door vreemdeling 1 naar voren gebrachte asielrelaas. Zoals hiervoor is overwogen bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat samenloop bestaat tussen beide relazen en dat de daarop betrekking hebbende verklaringen van de vreemdelingen op essentiële onderdelen ongerijmdheden bevatten. Nu hetgeen vreemdeling 2 in beroep heeft aangevoerd niet aan die tegengeworpen ongerijmdheden kan afdoen, bestaat reeds daarom geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat ook het asielrelaas van vreemdeling 2 ongeloofwaardig is.

De beroepsgronden falen.

8. De beroepen zijn ongegrond.

9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep van de vreemdelingen niet-ontvankelijk;
- II. verklaart het hoger beroep van de minister gegrond;
- III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 7 januari 2011 in zaken nrs. 08/30325 en 08/30326;
- IV. verklaart de in die zaken ingestelde beroepen ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

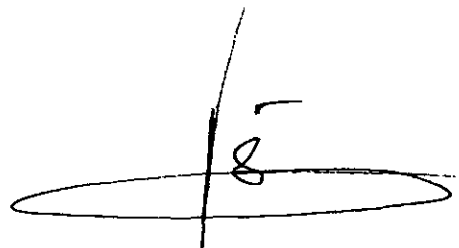
w.g. Zwinkels
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 oktober 2012

309-698.

Verzonden: 24 oktober 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser